

# Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

#### Abonamentul

Pe un an: 24 lei  
Pe 6 luni: 12 lei  
Pe 3 luni: 6 lei

#### Articolele și corespondența

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu,  
str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se  
înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

#### Prețul inserțiunilor

un cm.<sup>2</sup> 60 Bani pentru odată; dacă se publică de  
mai multe ori se dă rabat corespunzător.  
Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Tele-  
grafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

## SF. NICOLAE

Sf. Nicolae este unul din sfinții cei mai iubiți. El e cinstit de o potrivă de toți creștinii, atât în Răsărit, cât și în Apus. — De unde această cinstire și dragoste, pe care le îndreptă credincioșii spre sf. Nicolae? — Din vredniciile lui. Viața lui e cunoscută tuturor și din ea cunoaștem că Sf. Nicolae e un adevărat ucenic al lui Iisus. În deosebi două trăsături sînt de amintit în viața Sf. Nicolae.

Întîi, el arată o dragoste de Biserica lui Hristos fără de margini. Așa, încă din tinerețe îl vedem mergînd zi de zi la biserică unde se ruga. Alegerea lui ca mitropolit în Mira Lichiei se datorește acestei rugăciuni zilnice în biserică. Intr-adevăr, vlădiciei adunați în sobor ca să aleagă pe noul mitropolit, n-au putut ajunge la înțelegere pe cine să aleagă. Atunci au hotărît ca pe acela să-l aleagă, care va veni mîine dimineața primul la biserică. Cel dintîi care a venit a doua zi la biserică, fără să știe nimic de hotărîrea soborului, a fost Nicolae. Voia lui Dumnezeu a fost aceasta, că Nicolae, fiind ales mitropolit, a strălucit ca o făclie prea luminoasă în Biserica Domnului.

Dacă însă zi de zi Sf. Nicolae se îndulcea cu sfintele slujbe ale Bisericii și cu învățătura Ei, el n-a fost dintre aceia, care merg regulat la biserică, dar așa numai din obicei, sau din fală, ca să fie laudați că sînt credincioși. Nu. El la biserică îl căuta și îl găsea pe Domnul nostru Iisus Hristos. Acolo sta el de vorbă cu Mîntuitorul, într-o adîncă rugăciune; acolo se împărtășea cu trupul și sîngele Domnului; acolo se întărea în lupta virtuților, biruitor fiind peste ispite; acolo se lumina cu cuvîntul Sf. Scripturi și cu dreapta învățatură. Legătura lui cu Biserica se arăta prin o viață curată, prin păzirea neștirbită a adevăratei învățături creștine, prin evlavie față de sfintele Ei slujbe.

De aceea el a fost un stîlp neclintit al Bisericii: nimeni și nimic nu l-a putut îndoi, ca să se lapede de Biserică sau de învățătura Bisericii. Pe vremea aceea se ivise secta lui Arie ereticul, care zicea că Iisus Hristos nu este Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, ci o făptură a lui Dumnezeu mai presus de alte făpturi. Mințile multor creștini, chiar împărați și

preoți, au fost tulburate și amăgite de această învățatură, pe care Arie zicea că o scoate din Noul Testament. Cu Noul Testament în mîna, cu citate din Sf. Scriptură, Arie ducea în rătăcire mulțime de credincioși. Sf. Nicolae însă a stătut împotriva acestei rătăcirii sectare și și-a păzit turma nevătămată în staulul Bisericii cei dreptmăritoare. Pînă la urmă rătăcirea lui Arie a pierit și biruitoare a rămas dreapta credință a Bisericii lui Hristos. Că multe secte și erezii au apărut în cei aproape 2000 ani de cînd s-a întemeiat Biserica lui Hristos, dar toate au pierit pe cînd Biserica a rămas, căci Ea are Adevărul Domnului, care nu piere niciodată.

În al doilea rînd Sf. Nicolae arată o mare, o nețărmurită dragoste față de cei în suferință. El este bunătatea, blîndețea, mila întruchipate în fapte de ajutorare. Cînd poporul e amenințat să moară de foame, Sf. Nicolae aduce o corabie încărcată cu grîu și potolește foamea tuturor. Cînd cele trei fete sărace erau amenințate să fie vîndute și să-și piardă curăția, Sf. Nicolae pe sub ascuns, ca să nu-l știe nimeni, le pune pe geam bani destui, așa că ele își pot face zestre și se mărită după cuviință. Cînd un tînăr este condamnat de către împărat pe nedrept, Sf. Nicolae intervine și tînărul este slobozit. Nu este lipsă și necaz, de care să audă Sf. Nicolae, și să nu sară în ajutor. Așa a împlinit el cuvîntul Domnului: „flămînd am fost și mi-ați dat să mîncînc; însetat — și m-ați adăpat; gol — și m-ați îmbrăcat; bolnav — și m-ați cercetat; străin și m-ați adăpostit...” Că tot ce faci celui necăjit și lipsit, Domnului însuși ai făcut și Domnul îți va răsplăti la venirea Lui.

Sfîntul Nicolae a trăit pentru Biserica lui Hristos și pentru ajutorarea celor în suferință și Mîntuitorul l-a răsplătit cu cunună nepieritoare a sfințeniei. Fiind în ceata sfinților, Sf. Nicolae n-a uitat de noi: el se roagă în ceruri lui Dumnezeu pentru Biserică, pentru credincioșii Bisericii dreptmăritoare. Și noi — cunoșcînd mila și bunătatea lui — ne înălțăm sufletele spre el în rugăciune: „Sfînte Nicolae roagă-te lui Dumnezeu pentru noi”. Se cuvine însă ca rugăciunea noastră s-o împreunăăm cu fapta. Să facem fapte bune

## Despre rugăciune

*Înainte de prinderea Sale, Iisus s-a dus să se roage, în grădina Ghetsimani, cerînd ucenicilor: Petru, Iacob și Ioan să privegheze împreună. Apostolii n-au avut tăria privegheții și au adormit. Întorcîndu-se de la rugăciune, Iisus le spune: „Priveghiați și vă rugați ca să nu cădeți în ispită, căci duhul este osîrduitor, dar trupul nepuținător” Matei XXVI, 41. Iată rostul rugăciunii desprins din cuvîntul Domnului. Ea ține trupul treaz și-l smulge din vîltoarea îmbierilor de tot soiul. Ispitele și slăbiciunea firii risipesc puterile sufletului nostru, singură rugăciunea le adună și le dă viață.*

*Cei zece leproși, orbul de la Ierihon, vameșul și alți oameni buni și răi, sfinți și păcătoși, cereau Domnului Hristos, rostînd cu evlavie rugăciuni.*

*Rugăciunea este una din pietrele de încercare ale vredniciei noastre. Ciți au încercat acest leac, pentru îndreptarea vieții? Ciți ducem la capăt osteneala rugăciunii?*

*Noi sîntem nerăbdători, nervoși, mereu grăbiți și neliniștiți. Priviți-l pe om cît este de nerăbdător, cum bate din picior cînd așteaptă, cum măsoară peronul gării că nu vine trenul, deși bine știe că încă nu e vremea sosirii lui. Nerăbdarea aceasta o avem și în alte lucruri. În această continuă frămîntare n-avem vreme și pentru rugăciune, care cere credință, evlavie și răbdare.*

*Că nu ne mai rugăm, cum ne învață Mîntuitorul, este un fapt, care n-are lipsă de dovezi.*

*Și pentru ce nu ne rugăm? Nu mai e de lipsă rugăciunea? Nu!... N-am timp, este răspunsul, multora. Vezi, trebuie să mă scol din zori și apoi zdroaba zilei nu-mi dă răgaz, n-am vreme să mă mai și rog. De altfel, zice cîte unul, m-am rugat în necazul meu destul, dar în zadar.*

*Cum știm noi cît e destul din rugăciune? Cu ce măsurăm rugăciunea? Putem spune: Doamne, îți dau atîta rugăciune, dar să-mi dai ceea ce-ți cer? Oare pentru Dumnezeu a fost destulă rugăciunea și a fost ea rostită cu căldură, cu credință, cu stăruință?*

Continuare în pag. 2

asa cum a făcut Sf. Nicolae. Adică să fim buni credincioși ai Bisericii și să avem bunătate și dragoste unul față de altul, ajutîndu-ne unul pe altul. Așa vom împlini legea lui Hristos și vom cinsti cu adevărat pe Sf. Nicolae, marele ajutor al tuturor credincioșilor.

Jeromonah NICOLAE



## Să cinstim pe Născătoarea de Dumnezeu

### 1. SFINTA FECIOARA, MAMA DURERII

Mintuitorul, Fiul lui Dumnezeu și fiul Mariei, suferă pe cruce chinurile cele mai mari.

La picioarele Crucii, alături de câteva femei evlavioase și cu inimă bună, stă Sfânta Fecioară Maria. La Nașterea Fiului Său îi prorocise dreptul Simion, că prin inima sa va trece sabia. (Lc. 2, 34). Și iată acum proorocia s-a împlinit! Groaznică privește. În inima sa mare și curată, Sfânta Fecioară adună toată jalea și suferința, toată întristarea, amarul și durerea. De-apururi, Ea rămâne MAMA DURERII. Ca o stîncă în bătaia valurilor uriașe ale mării, Ea stă neclintită. Prin aceasta, Sfânta Maică este pildă de mamă eroină, pentru toate femeile cari sint gata de jertfă pentru cei dragi ai lor.

Cîtă gingășie și măreție se descopere în sufletul femeii în clipa aceasta. Femeile rămîn credincioase Mintuitorului pînă la mormînt. Da, alături de copii, femeile n-au făcut Domnului nici un rău. Dimpotrivă, numai ele L-au mîngăiat și L-au ajutat pe Domnul. Prin ele Mintuitorul Hristos primește singurul ajutor și ușurare a Sfințelor Sale Patimi, pe drumul greu al crucii. Acum se descopere toată puterea sufletului femeesc. În încercări mari, femeile se arată gata de jertfă. Ele se roagă și sperează,

## Despre rugăciune

Urmare din pag. 1

Cît trebuie să ne rugăm? Monica s-a rugat șasesprezece ani pentru fiul său și cînd toți credeau că e zadarnică rugăciunea ei, s-a dovedit că n-a fost de geaba. Fiul ei a devenit Fericitul Augustin, scriitor și părinte al Bisericii. (Cinstit la 15 iunie).

De altfel, spune cineva, m-am rugat și n-am primit ce am cerut. Dar lucrul ce l-ai cerut ar fi fost folositor sufletului? S-ar putea ca dorința noastră să ne aducă pieirea.

Ce mult ne asemănăm, în unele dorinți, cu copilul ce trecea cu tatăl său printre-o pădure: Tată mi-e frică, dă-mi mîna, zice copilul. Se înțelege, îi întinzi mîna, fiindcă iubești copilul. Tată sint obosit, vreau în brațe, zice el apoi. Și aceasta o faci. Tată mi-e foame! Scoți și-i dai piine.

Acum copilul observă într-un tufiș niște fructe roșii, care sint otrăvitoare, și zice: Tată culege-mi fructele, vreau să le mînc. Ii vei da? Nu-i îndeplinești dorința tocmai pentru că îți iubești copilul. Și zicem: „nu-mi dă Dumnezeu ce i-am cerut”. Cît de mult ni se potrivește cuvintele Domnului: „Nu știți ce cereți”. Mc. X, 38.

Pescarul aruncă năvodul în apă, dar nu prinde nimic. Drept ar fi să nu-l mai arunce, fiind că și așa e în zadar. El însă stăruie. E dator să arunce plasa în apă.

Și noi sintem datori să ne rugăm. Rugăciunea nu este tîrguială, ci o datorie față de Dumnezeu. Această datorie trebuie s-o împlinim cu evlavie și deosebită stăruință.

S-o încercăm! Și să nu uităm că Mintuitorul a asudat cînd s-a rugat. Care dintre noi se roagă cu atîta putere? Inseamnă că nu ne rugăm cum trebuie.

Să dăm sufletului puțința de a vorbi cu Dumnezeu prin rugăciune. Rugăciunea să fie atît de trebuitoare pentru suflet ca și lumina și hrana pentru viața trupului. Să vedem în rugăciune glasul nădejdiei, clipa petrecută cu Domnul și puterea care împospătează speranțele inimii și ne apropie de Hristos.

Să ne rugăm neîncetat Domnului.

Pr. NICOLAE BIRSAN

luptă și se dăruiesc cu un spirit de sacrificiu uitator. De aceea și bucuria izbînzii ele o simt și o trăiesc cu mai multă putere.

Odinioară mama noastră după trup, Eva cea dintîi, a fost martoră căderii în păcat a neamului omenesc. Ba mai mult. Chiar Eva a îndemnat pe Adam să păcătuiască, Ea ascultă de minciuna diavolului, „Nu veți muri deloc”, calcă porunca, mîncă din pom și îi dă și bărbatului. (Fac. 3, 1—6).

La Sf. Patimi, Sfânta Fecioară Maria, Eva cea de a doua, este martora izbăvirii acestui neam de păcatul strămoșesc. Ea are încredere în Fiul Omului, care va zdrobi capul șarpelui (Fac. 3, 15). De aceea se supune, ascultă și se dăruiește lui Dumnezeu, zicînd: „Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvîntul tău”. (Lc. 1, 38).

### 2. SFINTA FECIOARA, MAMA NOASTRA

Stînd lîngă cruce, împreună cu Sf. Apostol Ioan, Domnul Hristos îi zice Sfintei Fecioare: „Femeie, iată Fiul tău!” (Ioan 19, 26). Prin aceste cuvinte, El arată că dacă Eva este femeia care naște fii trupești, Sfânta Sa Mamă este femeia care naște fii sufletești.

Rostind cuvintele de mai sus, Mintuitorul lumii nu se leapădă de Mama Sa. Ar fi o greșală să credem așa ceva. Ci El spune tuturor — prin Sf. Ioan, care ne reprezenta pe toți, că în Sfânta Fecioară noi avem pe MAMA NOASTRĂ BUNĂ.

Apoi întorcîndu-se Domnul către ucenicul

Său cel iubit îi spune: „Fiule, iată mama ta!” (Ioan 19, 27). Deci El îi încredințează pe mulți îndurerata Sa Maică, și-l sfătuiește să-i poarte de grijă în restul zilelor sale.

Astfel în momentul celei mai mari dureri, cînd Singele Său scump se varsă pentru păcatele noastre, cînd ceasul solemn al morții se apropie, Fiul Omului se uită pe Sine, pentru ca să ne învețe adevăruri mari și să ne descopere taina fericirii veșnice. El ne descopere CĂ NOI SINTEM FIII SUFLETEȘTI AI FECIOAREI MARIA — ȘI PRIN HAR SINTEM FRAȚI CU FIUL SĂU, care este asemenea nouă întru totul, afară de păcat. Noi sintem, deci, fiii lui Dumnezeu după har. Sfânta Fecioară este Mama noastră duhovnicească, pentru că a născut pe Fiul lui Dumnezeu care este Mintuitorul sufletelor noastre. Toți credincioșii formează o mare familie, o Biserică, al cărei cap este Dumnezeu-Fiul, iar Sfânta Maria este mama ei, pentru că o ocrotește și o ajută cu rugăciunile sale.

Cuvintele Domnului „Femeie, iată fiul tău! Fiule, iată mama ta!” ne descopere taina creștinătății, care se lucrează prin puterea iubirii. Prin Sf. Ioan se arată că noi sintem îmbrățișați de iubirea lui Dumnezeu și devenim fii ai lui Dumnezeu prin harul divin. Prin Sf. Maria noi am cîștigat încredere deplină și îndrăzneală către Hristos Dumnezeu, căci de-acum Ea este nu numai mama apostolului Ioan, dar este și Mama fiecăruia dintre noi, care credem, preamărim și adorăm pe Fiul Său.

Pr. SIMION RADU

## Un Testament

O zi de vară. Soarele dogoritor copsese spițele pline din hotarele ce ne înconjurau. Secerătorii harnici adunau acum snop cu snop aurul ogoarelor și bucuroși de binețe răspundeau senini la salutul nostru.

Mergeam în parohia B. (Boian), parohie mare cu buni credincioși. Și aici apăsarea habsburgilor și sila baronului, ce stăpînea odată hotarele comunei, i-a împărțit în două, așa că erau două biserici.

Biserica ortodoxă mare ca o catedrală, sus pe culmea dinspre miazăzi, iar cea revenită, mai mică așezată în mijlocul unei poieni de cimitire, pe culmea altui deal din față.

O mină de credincioși romîni, sămînați pe aceste meleaguri a așezării ce datează dinaintea veacului al XIII-lea, cu un trecut frumos, ca niște răzeși ai lui Ștefan cel Mare, care a stăpînit aici în apropiere, la vechea Cetate de Baltă și a cărui stemă domnească se găsește și azi în cetatea evanghelică din loc, greu și frămîntați au trăit 250 de ani, rupți în două.

Cum i-a rupt știm, și știu și ei. De ce i-a rupt? încă au cunoscut-o după truda și necazul lor, ce s-a ușurat începînd cu ștergerea iobăgiei și cu dispariția grosului lor local și așezarea spre binele lor a orînduirii populare de azi ce i-a slobozit de exploatare.

Doi preoți au slujit de multă vreme această parohie, unul de legea ortodoxă și celălalt greco-catolic.

Deși credincioșii erau una în toate, prin biserică erau despărțiți. Și de mult au dorit ei înfrățirea și acum li s-a plinit.

Am vizitat parohia să vedem în ce măsură s-a plinit această dorință de trăire împreună.

I-am găsit întîi pe preoți: cel vechi ortodox harnic și mult osîrditor în frăție și pentru pacea obștei, iar cel revenit, bătrîn și bolnav, în grea suferință, pregătindu-se pentru pacea eternă. Cu

amîndoi am stat de vorbă în taină duhovnicească asupra unificării.

Venerabilul frate V. de pe patul lui căuta a ne îmbrățișa cu duioasa lui privire și ne grăia în oftături, rîspicat ca un testament: „Noi deși nu am fost una, dar am dorit să fim așa, căci așa era dorința poporului. Dacă împrejurările de atunci ne-au ținut despărțiți, acum sint fericit că s-a făcut dovada că putem trăi uniți.

Eu sint gata să plec la Domnul meu, dar așa cum în timpul lipsurilor și a suferințelor mele fratele meu m-a ajutat și a servit pe credincioși fără deosebire, — las azi cu limbă de moarte ca să se îplinească acum întru toate unificarea și fratele meu vechi ortodox va purta cu vrednicie grija tuturor credincioșilor, slujindu-i la ambele biserici și pe toți deopotrivă. Dumnezeu vrea să fie așa și plec împăcat că acest popor de aici, care rupt în două a avut destule încercări, a ajuns să fie una și în rînduiala credinței”.

Linștea desăvîrșită a primit sufletul acestui frate iubit și testamentul lui se îplinește, pentru pacea sufletească a poporului de aici.

Sus pe culmea de hotar, unde altădată conacul boieresc aduna bogățiile poporului trudit, am întîlnit apoi pe credincioșii parohiei adunînd spic cu spic bogăția de azi a țării și a poporului muncitor.

Am vrut să aflăm și părerea lor în ce privește pacea confesională.

„Dumnezeu să-l ierte pe păr. V. că a fost un om bun — mi-au spus ei, dar acum ajungîndu-se la un singur preot și noi îmbrățișînd cu dragoste biserică mamă, consolidarea este asigurată.

Aceasta este un lucru de seamă pentru înfrățirea și pacea noastră a tuturor”.

Iată, testamente și mărturisiri, ce șterg urmele unui trecut de suferință și pun temelii vieții celei noi, viață de frăție în credință și muncă.

Prot. FLOREA ALEX.

paroh Mediaș



## Podoaba duhovnicească a creștinului

Un Sfânt părinte a întrebat, ce trebuie să aibă un creștin?

Răspunsul l-a dat tot el, zicind: Un creștin trebuie să aibă inimă de fiu față de Dumnezeu, inimă de mamă față de semenii și minte de judecător față de sine însuși. În aceste puține cuvinte se cuprinde întreaga podoabă duhovnicească, întreaga bogăție de viață pe care trebuie s-o poată avea un creștin.

Inimă de fiu față de Dumnezeu

Copiii cei buni sînt adevărata bogăție și binecuvîntare a unei familii creștine. Inimă copiilor e plină de nevinovăție, de sinceritate și de gingășie. Un astfel de copil își iubește mult părinții, are încredere desăvîrșită în ei, îi ascultă totdeauna și nu-i supără cu nimic, sau cît se poate de puțin. Cînd se știe lingă tata sau mama, copilul nu se teme de nimeni. Pentru toate acestea și pentru alte multe însușiri bune ale lor, Mintuitorul Iisus Hristos a dat pe copiii drept pildă de urmat în viața creștină. „Adevărul vă grădesc, zice Mintuitorul, de nu vă veți întoarce și de nu vă veți face ca pruncii nu veți intra în Împărăția cerurilor” (Mt. 18, 3), „Căci a unora ca acestora este împărăția lui Dumnezeu” (Marcu 10, 14).

Deci purtarea sau inima pe care o are un copil bun față de părinții săi trebuie s-o aibe fiecare creștin față de Dumnezeu. Căci toți cei botezați, sîntem frați întreolaltă și copii ai lui Dumnezeu (Ioan 1, 13) iar Dumnezeu este Tatăl nostru al tuturor. Ca niște creștini adevărați, cînd avem inimă de fiu față de Dumnezeu, noi îl iubim pe Părintele nostru cel ceresc, păzim poruncile Lui cele mintuitoare, ne punem toată nădejdea și încrederea în El. Fiind fii adevărați noi ne șerim ca să-L supărăm prin păcatele noastre cînd cînd poruncile Sale, și chiar dacă uneori păcătuiam atunci, urmînd pilda fiului risipitor, cîdem înaintea Lui, în scaunul spovedaniei, și-I zicem: Tată, am greșit la cer și înaintea ta și nu mai sînt vrednic să mă numesc fiul tău, primește-mă ca pe una din slugile tale Lc. 15, 18. Trîind în acest fel, ca fii ascultători ai Părintelui ceresc, ne facem părtași la toate darurile pe care numai Dumnezeu, ca părinte plin de iubire, poate să le dea unor fii buni, care păzesc poruncile sale.

Inimă de mamă față de semenii

Un proverb spune că Dumnezeu n-a putut fi în tot locul de față și de aceea a făcut inima de mamă. Ea prin grija și dragostea sa jertfelnică împlinește rolul proniei lui Dumnezeu. O mamă adevărată nu mai trăiește pentru sine ci pentru odraslele ei scumpe. Ea nu-i împacă, nu-i fericită decît atunci cînd știe că fiii ei iubiți merg pe o cale bună, cînd sînt oameni cum se cade, oameni de omenie.

Inima pe care o are mama față de copiii săi trebuie s-o aibă și creștinii unii față de alții.

„Inima de piatră” care ne face nesimțitori și reci unii față de alții, trebuie înlocuită cu inima de mamă. Aceasta nu ne lasă să fim egoiști și mîndri întreolaltă. Nu ne lasă să ne urim și să ne certăm. Ci ea ne îndeamnă mereu să ne iubim unii pe alții, să ne ajutăm, să ne încurajăm la tot lucrul bun, să trăim în pace și bună înțelegere, să ne sacrificăm unii pentru alții și să ne mîngăiem în suferințe și năcazuri. Avînd inimă de mamă ne bucurăm cu cei ce se bucură, ca să le mărim bucuria lor, plîngem cu cei ce plîng, ca să le micșorăm și să le alinăm suferința, și în acest fel plînim legea lui Hristos (Gal. 6. 2).

Minte de judecător față de noi înșine

Mintea este cel mai prețios dar pe care-l are omul de la Dumnezeu. Cu ajutorul minții sau rațiunii noi putem judeca, putem înțelege ce este bine și ce este rău, ce trebuie să facem și ce să nu facem. În acest fel mintea este luminătorul vieții noastre

Ca judecător față de noi înșine mintea, ajutată de glasul conștiinței, cercetează și judecă faptele pe care le-am făcut; ne arată ce trebuia să facem și ce am făcut noi. Ca judecător ea ne pune mereu în față și ne mustră pentru păcatele săvîrșite, care nu sînt puține, și pe care nu trebuia să le facem; ne pune în față binele pe care am fi putut să-l facem dar, din neglijența noastră, nu l-am făcut. Oricît de multe fapte bune

am face, acest judecător al minții nu-i mulțumit niciodată. El nu vrea să ne achite ci ne îndeamnă mereu spunîndu-ne: n-ai făcut deajuns bine; ceea ce ai făcut e foarte puțin față de ceea ce mai ai de făcut de acum înainte. Ea nu ne lasă să ne mîndrim, ci ne face să spunem mereu: „Slugă ne-trebnică sînt, căci n-am făcut decît ceea ce trebuia să fac” (Luca 17, 10). În acest fel mintea ca judecător este ca un fel de bold care nu ne lasă nici un moment în pace, ci ne mîndrește mereu înainte în săvîrșirea neîncetată a binelui, în apropierea de Dumnezeu. Prin această lucrare mintea ne ajută să ne formăm și inima de fiu și cea de mamă.

Avînd inimă de fiu față de Dumnezeu, inimă de mamă față de semenii și minte de judecător față de noi înșine, ne vom îndeplini cum se cuvine datoriile pe care le avem față de Dumnezeu, față de semenii noștri și față de noi înșine.

Ierom. IRINEU CRĂCIUNAȘ

## Picături de apă vie

— „Este de ajuns numai să vrei, cînd te apuci de lucruri mari”, a grăit odinioară un scriitor latin. Cu alte cuvinte, voința o are fiecare om pe pămînt, dar n-o are prea puternică. Dacă cineva ar avea o voință tare, de neînvins, desigur că s-ar apuca de lucruri mari și desigur le-ar duce la bun sfîrșit. Căci dacă ai voință puternică, vei avea o bună reușită în viață. De aceea se zice, fiule, voește și vei putea!

INFRINGE MINIA

Marele orator latin, Cicerone, a glăsuț astfel: — „Bine a zis Eunius, că furia e începutul nebuniei!” Iar altcineva spunea, că „Minia ar fi o nebunie scurtă”. Și este adevărat. Un om mînios, în focul furiei sale, face multe prostii și nebunii. Poate înjura pe aproapele său, poate pămîi pe vecinul lui și chiar poate săvîrși o crimă. Cînd face cineva omor? Cînd este miniat foc. De aceea în „Cartea Sfîntă” stă scris: „Cel ce se minie pe fratele său, vinovat este” și „să n-apună soarele peste minia voastră!” Iar un învățat ne sfătuia, ce să facem la minie. El zicea: „Cînd te superi, numără pînă la zece; iar cînd te minii mult, numără pînă la o sută”. Și te asigur, frațele meu, că te vei înfrînge și nu vei face prostii și chiar nebunii, în viață.

INLATURĂ BEȚIA

Fugi de beție, fiule, căci ea e mama tuturor relelor! Omul bețiv își pierde sănătatea, averea și cinstea. Și ce-i rămîne? Boala, sărăcia și rușinea. Și apoi ce-i în inima celui treaz, este în gura celui beat; căci el dă în vileag toate tainele sufletului său. Și partea lui este în focul iadului.

Iubitul meu frate, dacă se întîmplă vreo nenorocire vecinului, ori foc, sau boală molipsitoare sau altele să-i stai în ajutor, dar să fii cu multă grije și să iei toate măsurile de apărare, căci poate să vie și peste tine, cînd nici nu te aștepti. Și apoi știi ce spuneau bătrînii noștri, odinioară: „Paza bună trece primejdia cea rea”. Deci ia aminte.

MUNCEȘTE CU DRAG

Poetul latin Virgiliu a grăit astfel: „Munca necurmată învinge totul”. O muncă stăruitoare și făcută cu drag și voie bună, biruiește cele mai mari greutăți din viață. Și apoi stăruința în muncă duce la bun sfîrșit cele mai mari și grele lucrări de pe fața pămîntului. Și lucruri trainice ale vieții se pot înfăptui, prin muncă necurmată, scaldată în sudori multe și nesfîrșite.

Cînd vrei, fiule, să faci pe cineva să se fe-rească de-o primejdie ascunsă, spune-i așa: „Șarpele pîndește în iarbă”. Și el va lua măsurile de pază și se va feri, ca să nu fie vătămat cu ceva.

Pr. V. A. BASSARABIN-Delaverbița

## Adormiți în Domnul

Anul acesta au trecut în viața cea fără de moarte:

1. Pr. Iosif Cutean din parohia Cut (prot. Sebeș). Fiu de țărani din Cut, după ce a terminat studiile teologice, a slujit la altarul Domnului 48 ani (4 ani în Copșa Mare, 9 ani în Galda de sus, 35 ani în Cut). A lucrat cu rîvnă preotească pentru mîntuirea credincioșilor. A fost printre cei dintîi preoți care în 1948 a revenit la sînul Bisericii-mame, bucurîndu-se că acum frații sînt iarăși împreună. Pentru ostenele lui, ceice l-au cunoscut îi păstrează veșnică amintire, iar Dumnezeu i-a dat cununa veșniciei.

2. Preoteasa Lucreția Mitrofan din Cricău (Prot. Alba-Iulia). A fost o credincioasă bună și o adevărată maică preoteasă: cei patru fii i-a crescut în frica lui Dumnezeu, unul din cei doi băieți făcîndu-l preot; avea duhul păcii și al iubirii; casa ei era deschisă pentru oaspeți și pe săraci îi ajuta întotdeauna cu dragă inimă; a purtat grijă și de podoaba casei Domnului. De aceea mulți sînt cei ce se roagă pentru odihna sufletului ei.

3. Preoteasa Felicia Triș din Șard (prot. Alba-Iulia). A încheiat din viață după 67 ani de trăire în căile Domnului. Mamă bună și credincioasă, a căsătorit una din fice cu pr. Iacob Bucur. A cunoscut mai ales virtutea rugăciunii și a milosteniei. De aceea a fost așezată lingă biserică, aproape de sf. altar și de cei iubiți ai ei.

4. Cîntărețul bisericesc Irod Ioan din Ghijasa de sus (prot. Agnita). Fiu de cîntăreț bisericesc, a urmat școala de cîntăreți din Blaj, după terminarea căreia a slujit timp de 27 ani la biserică din Ghijasa de sus. A fost un om bun, credincios, harnic, în bună înțelegere cu toți. La strană și-a împlinit datoria cu rîvnă și dragoste. Vrednicia lui i-a adus cinstire din partea preotului și a credincioșilor. Domnul l-a chemat la El cînd a împlinit 54 ani, ca să-L preamărească și în ceruri cu cetele îngerești.

Pe toți aceștia, Dumnezeu să-i odihnească în latuirea celor drepti!

T.



## O turmă și un păstor

*Intre anii 1940—1944, am păstorit ca preot ortodox la parohia Riușor din județul Făgăraș.*

*Acești ani de păstorie a turmei dreptcredincioase mi-au lăsat amintiri frumoase.*

*Deși mică, această comună avea și credincioși greco-catolici, iar preot aveau pe părintele Aurel Brumboiu, astăzi protopop la Făgăraș.*

*Credincioși și păstori erau tot una, căci îmi aduc aminte cu plăcere că dintru început am fost primit în parohie cu aceiași căldură de toți locuitorii fără deosebire de confesiune.*

*Timpul petrecut aici s-a scurs ca un vis, căci de la tot poporul dreptcredincios am găsit înțelegere și sprijin în toate.*

*Fratele preot de la celălalt altar, nelocuind în parohie, mi-a dat încredințare și a publicat chiar și în biserică, pentruca parohienii să nu sufere, în cazuri urgente să fiu chemat eu la diferite servicii.*

*Deasemeni la bolnavi, de cele mai multe ori, taina Sf. Maslu o săvârșeam împreună.*

*Conform obiceiului Sf. Maslu la hotare și sfințirea apei, le făceam împreună la marginea comunei, de față fiind toți credincioșii fără deosebire de confesiune.*

*Unii credincioși frecventau ambele biserici, fără a face nici o deosebire, căci cu toții aveau pe același Părinte ceresc căruia se închinau.*

*Am mai fost prin această parohie și după ce m-am mutat de acolo și am fost primit tot cu aceeași căldură și de păstor și de credincioși, atât înainte de unificarea bisericească din 1948, cât și după aceasta.*

*Am fost și sintem „o turmă și un păstor”, deoarece credem în același Dumnezeu-Tată și mergem la aceeași biserică întemeiată de Mântuitorul nostru Iisus Hristos, muncind pentru binele și fericirea poporului și a Patriei dragi.*

Pr. ROMULUS CIORA (Zăbala)

## Cel mai vechi monument de cult din țara noastră

Pământul țării noastre adăpostește multe comori a'e trecutului. În Histria, lângă Constanța, s-au descoperit de curînd pietrii provenind de la clădiri vechi. Astfel sînt cele purtînd inscripții grecești din veacul 3 înainte de Hristos, ruinele unui templu păgîn din secolul V înainte de Hristos și băi romane din veacul II după Hristos.

Importantă este însă descoperirea făcută în comuna Basarabi (raionul Medjidia). Muncitorii angajați la exploatarea pietrii de calcar (var) dintr-un deal, au pus dinamită pentru a produce mai ușor spargerea stîncii. Explodînd stîncă a apărut în fața muncitorilor o ușă, în interior s-au aflat încăperile unei biserici. Biserica are forma de cruce, poartă inscripții și desene de cruce, icoane, etc. În loc de strane sînt scaune tăiate în stîncă. În dreapta și stînga bisericii sînt încăperi laterale, care vor fi servit poate de locuință, sau pentru adăpostirea credincioșilor. Biserica din interiorul dealului de la Basarabi datează, conform inscripțiilor de acolo, din anul 992. E deci cea mai veche biserică din țara noastră. Comisia monumentelor istorice a luat în primire acest vechi monument. Azi o gardă de ostași face de pază la ușa bisericii pentru a nu

se înstrăina ceva din acele urme vechi, pentru a se inventaria și fotografia urmele vechiului monument. Descoperirea a produs mirare (senzație). Comisii de învățați din diferite țări invitate au venit să vadă descoperirea.

NICOLAE NEAGA

## Uniți-vă popoare

*Popoare iubitoare de pace, voi popoare,  
Ce-ați suferit amarnic în crîncenul război,  
Voi, care-aveți în lume al vostru loc sub soare,  
Acum, pe veșnicie, uniți-vă și voi.*

*Popoare mari și mîndre, ce-ați nimicit robia,  
Eliberînd de lanțuri noroadele mai mici,  
Întindeți peste lume iubirea și frăția  
Și mîna v-o întindeți ca bravi și buni amici.*

*Căci nu-n zadar muriră alîtea milioane  
De oameni fără vină, ce zac sub pietre reci;  
Cinstiți eroii lumii și împlețiți coroane  
Din florile iubirii, pe locul lor de veci.*

*La luptă pentru pace, progres și libertate,  
La muncă pentru pînă și pentru viitor,  
Pe steagul omenirii stă scris fraternitate,  
Porniți atunci la umăr, popor lîngă popor.*

*Mergeți uniți-nainte și-n brazda roditoare  
Să-nșigeți plugul muncii mîzînd pe-al păcii sorți,  
Căci doar aveți în lume al vostru loc sub soare,  
Popoare, rase, neamuri, uniți-vă cu toți.*

VASILE M. MOLDOVEANU

## Acaftist

*Bucură-te mac surîzător în soare  
Care crești ca piinea albă pe ogoare;  
Bucură-te tu iubire ce-nsetoșezi  
Și tu strop de apă ce încreștinezi  
Bucură-te Maică pururea Fecioară  
Tu ni-e ești în ceruri veșnică comoară!*

*Bucură-te vultur plin de dor și-avînt....  
Și tu lemn de cruce strajă pe-un mormînt  
Bucură-te clopot, care chemi pe vii  
Pe cărări înguste... către veșnicii...  
Bucură-te Maică pururea Fecioară,  
Pentru noi te roagă-n fiecare oră.*

*Bucură-te rază albă de lumină  
Primăvara vieții dulce și senină  
Bucură-Te sfîntă Preceastă Marie  
Ce ni-e ești pe lume țarm de bucurie  
Bucură-Te Maică pururea Fecioară  
Și din slavă mila-ți către noi coboară!*  
Tr. RUSU-ȘIRIANU

## Știri

Cooperația de consum a luat o mare dezvoltare. În 1943 erau puține cooperative de consum, care aveau 257.066 membri. Astăzi sînt circa 3.500 cooperative la sate și orașe cu 5 milioane membri și 25.000 magazine de desfacere, restaurante, bufete și cofetării.

\*

Fabrica „Flora” produce conserve din fructe și legume. An de an producția fabricii a crescut și s-a îmbogățit cu noi feluri de conserve. Astăzi se produc 70 feluri de conserve. În anul acesta fabrica va produce cît au produs în 1948 toate

## Contractări de lapte și produse lactate

Dăm aici cîteva îndrumări pentru contractările de lapte și produse lactate, spre a fi cunoscute și urmate:

Producătorii deținători de vaci și bivolițe, pot încheia contracte de lapte de vacă și bivolițe la baza de 3,5% grăsime. Contractele se încheie prin colectorul de lapte din comună.

Prețurile ce se acordă producătorilor sînt diferite, după felul cum vrea producătorul să încheie un contract.

În cazul cînd producătorul încheie un contract dorînd să primească și furaje (tărițe, șrot, porumb, etc.) prețurile vor fi următoarele:

În perioada 1 mai — 31 octombrie, laptele se plătește cu 1,20 lei kgr, iar în perioada 1 noiembrie — 30 aprilie cu 1,45 lei kgr. În plus pentru fiecare litru de lapte de vacă și bivoliță predat în cadrul contractului, producătorii pot primi contra plată, la preț de stat, pînă la 0,600 kgr. furaje concentrate.

Producătorii care doresc să contracteze lapte de vacă și bivoliță fără a primi furaje, vor primi prețuri majorate, după cum urmează:

În perioada 1 mai — 31 octombrie 1,75 lei pe kgr. de lapte, iar în perioada de 1 noiembrie — 30 aprilie 2,10 lei pe kgr.

Producătorii de oi și capre pot încheia de asemenea contracte de lapte de oaie și capră la baza de 7% grăsime. Prețul ce se acordă contractanților pentru un litru lapte, oaie și capră, la baza de 7% grăsime, este de 2,40 lei. Contractanții pot cumpăra la preț de stat pînă la 0,600 kg. furaje concentrate, pentru un litru lapte.

Cei care contractează fără a primi furaje primesc pînă la 3,50 lei pentru un litru lapte la baza de 7% grăsime.

Producătorii, care contractează livrarea de lapte și produse lactate — la cererea lor — pot primi o arvună pînă la 50% din valoarea produselor contractate.

Pentru cumpărarea de vaci de lapte și cumpărarea de oi, producătorii pot obține, la cerere, prin Banca Agricolă, credite pe termen lung a căror achitare o vor face prin lapte sau produse lactate, pe bază de contracte încheiate cu unitățile Ministerului Industriei Alimentare.

MATEI REMUS

fabricile de conserve din țara noastră. În felul acesta ea contribuie la ridicarea nivelului de trai a poporului muncitor.

\*

La Mediaș a intrat în funcțiune o nouă fabrică de geamuri. Ea produce 1.500.000 m.p. geamuri într-un an.

\*

Cooperativele recoltează aproape 200 feluri de plante medicinale. Ele se folosesc la vindecarea diferitelor boale („buruieni de leac”). Unele plante medicinale cresc singure prin păduri și cîmpii, altele trebuie cultivate. Statul încurajează cultivarea plantelor medicinale. De aceea în 1956 producția de plante medicinale a fost de două ori mai mare ca în 1951. Așa că am putut trimite și în 25 țări plante medicinale românești. În 1957 aproape 100.000 cultivatori au încheiat contracte cu organele cooperației de consum pentru a cultiva plante medicinale. Indemnăm pe cititorii noștri să încheie astfel de contracte cu cooperativele, contribuind prin aceasta la vindecarea bolnavilor.